

[Pernille Sams]

der ikke er tale om nogen form for sammenligning med et konvertibelt lån, men at det, som boligejeren og låntageren kommer til at kunne træde ud af lånet på, bliver det, der svarer til den effektive rente på det nye konvertible lån. Derfor bliver det neutralt for staten. Det er simpelt hen hele modellens opbygning, der gør, at det er og bliver neutralt.

Derfor er det selvfølgelig heller ikke, som nogle kunne tro, en gavebod til alle med inkonvertible lån, men en hjælp til selvhjælp til dem, der sidder i en ulykkelig situation, hvor de på en eller anden måde skal ud og konvertere, enten fordi de skal bruge en løbetidsforlængelse, fordi de ikke kan blive der og betale de afdrag, der er, eller fordi de på en eller anden måde skal sælge eller noget andet, hvor deres lån lige pludselig tæller med næsten 200 pct. Det er virkelig et problem for dem, der har prøvet at sidde i det.

Enhver afvisning af dette forslag på grund af økonomien – det vil jeg gerne sige på forhånd – er usaglig, fordi hele modellen er bygget sådan op, at det ikke koster samfundet en eneste krone. Det ligger i forslaget, og det kan regeringen bare indbygge i den model, når den skal udarbejde lovforslaget. Det kan sagtens lade sig gøre, og boligejeren selv betaler for omlægningen, og det er det, der ligger her. Alle, der i kreditforeninger og andre steder, f.eks. hos landbrugets folk, har kørt det igennem, siger, at det er en måde at stille folk frit på, give dem valgmulighed og give dem en chance for at komme ud af den stavnsbinding, de har i dag. Men det er ikke en gavebod, som de andre skatteydere kommer til at betale.

Jørgen Estrup (RV):

Der er kun én karakteristik af dette forslag, som er rimelig, og det er »falsk varebetegnelse«. Hvis dette forslag ikke koster staten eller samfundet noget, hjælper det heller ikke nogen. I modsat fald skulle vores kreditmarked være opbygget af tynde obligationsserier over hele linjen, og det skulle så være det egentlige problem.

Det, som de tre partier, der nu i fællesskab står bag dette forslag, prøver at postulere, er, at der er en kæmpemæssig overkurs hele vejen igennem, og at man kan redde det ved at lade Hypotekbanken gå ind. Sådan er virkeligheden ikke. Jeg tror, man må sige, at her gælder

det gamle ordsprog om, at ingenting kommer af ingenting undtagen lommeuld.

Derfor synes jeg egentlig, at de tre partier burde have tænkt sig bedre om, for det, der står tilbage, er enten et forsøg på at score en populistisk gevinst ved at bilde folk ind, at staten uden udgifter kan redde dem ud af en klemme, de er kommet i på obligationsmarkedet, eller også, at de tre partier nu faktisk gør vold på noget, som altid, så vidt jeg har forstået, har ligget dybt i deres ideologi, nemlig at når folk indgik kontrakter og bandt sig, gjorde de det som voksne, ansvarsfulde personer, og derfor måtte de også tage de følger, der kom af det.

Vi ved jo alle sammen, at dette at indgå en kontrakt af finansiel karakter har nogle virkninger og kan vise sig at have nogle omkostninger. Sådan fungerer markedsökonomien jo, og det er lidt besynderligt for mig at skulle stå og undervise både fru Pernille Sams, fru Kirsten Jacobsen og hr. Mejdahl om det. Vi ved alle sammen, at der er mennesker, som har indgået obligationsforpligtelser, og som derfor har fået nogle skuffede forventninger. Nogle af dem har været i den heldige situation, at de nu efter et stykke tid har kunnet konvertere. Andre er ikke kommet så gunstigt af sted.

Det er jo ikke rigtigt, når fru Kirsten Jacobsen siger, at vi har hjulpet alle andre. Jeg skal minde om, at der er en del mennesker, ganske mange, som f.eks. har optaget pensionskasselån, hvor pensionskasserne helt klart har betinget sig, hvordan tilbagekøbsværdien af de pågældende lån er. Der er ikke noget, der hedder konvertering dér, og derfor er det urigtigt, når det påstås, at her er en lillebitte gruppe tilbage, som man lige skal hjælpe. Jeg synes, det er ubehageligt at opleve, at man nu, fordi ens egne baggrundsgrupper måtte have et problem, prøver at fremstille det som, at man uden nogen udgifter kan redde dem ud af klemmen.

Havde det været sådan, at man havde begrænset forslaget til dem, der ikke havde haft andre muligheder end at optage inkonvertible lån, havde jeg meget bedre kunnet forstå det, og så mener jeg også, at vi havde fået en fornuftig diskussion. Sådan som det ligger nu, synes jeg faktisk ikke, at de tre partier kan være forslaget bekendt.